

PHÂN TÍCH TÁC PHẨM CON CHÓ BẮC CỦA LÂN-ĐƠN

1. Dàn ý phân tích tác phẩm Con chó Bắc

a. Mở bài:

- Giới thiệu đoạn trích Con chó Bắc.
- Giới thiệu tác giả Lân-đơn.

b. Thân bài:

- Tình cảm của Thoóc-tơn với Bắc:
 - + Là ông chủ lí tưởng, đối xử với Bắc như bạn bè, người thân.
 - + So sánh với những ông chủ khác: chăm sóc vì nghĩa vụ, lợi nhuận.
- Tình cảm của Bắc với Thoóc-tơn:
 - + Tình cảm phong phú, sâu sắc.
 - + Vừa thương yêu, vừa tôn thờ, biết ơn, thần phục tuyệt đối.
- Đánh giá:
 - + Nội dung: hình ảnh con chó Bắc đầy sinh động, hấp dẫn và tình yêu thương loài vật của tác giả.
 - + Nghệ thuật: nhân hóa, tài năng quan sát, vốn hiểu biết và tình cảm của tác giả với loài vật.

c. Kết bài:

- Khẳng định lại ý nghĩa của đoạn trích.
- Nêu cảm nhận của em về văn bản Con chó Bắc.

2. Em hãy bình giảng về văn bản Con chó Bắc

Trong sáng tạo văn chương, nghệ thuật miêu tả tâm lí nhân vật là một bước tiến lớn trong lịch sử văn học. Khắc họa tâm lí của con người đã khó, ở đây, khắc họa tâm lí của một con vật có lẽ còn gian truân gấp bội lần. “Tiếng gọi nơi hoang dã” viết về đề tài động vật-vốn đã không mấy xa lạ trong nền văn học thế giới. Tuy vậy, tác phẩm vẫn là một nét sáng tạo độc đáo của Jack London khi dựng lên hình ảnh chú chó Bắc thật sinh động, gần gũi với mọi biến cố và những tình cảm, cảm xúc giống như con người. Đoạn trích “Con chó Bắc” thuộc chương 6- “Tình yêu thương đối với con người”.

“Con chó Bắc” là một trong những đoạn văn thành công nhất tác phẩm mặc dù nó không có nhiều chi tiết, sự kiện hấp dẫn, gay cấn, chỉ tập trung miêu tả những tình cảm giữa người với chó và giữa chó với người.

Có lẽ vì đã trải qua những tháng ngày kéo xe trượt tuyết nặng nhọc, gặp phải những ông chủ độc ác, con chó Bắc mới hiểu sâu sắc thế nào là tình người. Miếng ăn của nó kiếm được là roi vọt, là sự bố thí của những con người tàn nhẫn và đang khát vàng. Cho nên từ ngày con chó Bắc được Giôn Thoóc-tơn cứu sống, nó mới được sống trong “một tình yêu thương thực sự và nồng nàn lần đầu tiên phát sinh ra bên trong nó”. Nó cũng đã một lần ít ỏi được hưởng hương vị của tình thương khi chưa bị bắt cóc lên bắc cực, đó là những ngày sống trong nhà ông Thẩm phán Mi-lơ giữa thung lũng Xan-ta Cla-ra mờn man ánh nắng. Con Bắc chẳng bao giờ quên những ngày tháng êm đẹp và ngắn ngủi ấy. Những lần đi săn, đi lang thang với mấy cậu con trai ông Thẩm “tình cảm của Bắc cũng chỉ là thứ tình cảm làm ăn

cùng hội cùng phường với các cháu nhỏ ông Thẩm" đó là một thứ trách nhiệm hộ vệ trong niềm kiêu hãnh tự cao tự đại". Còn với ông Thẩm "là thứ tình bạn trịnh trọng và đường hoàng".

Lân-đơn đã có một cách nói rất đặc sắc về mối quan hệ của Bắc với những thành viên trong gia đình Thẩm phán Mi-lơ. Bắc chỉ là một con chó săn, một con chó giữ nhà, và là một con chó cảnh. Thế thôi !

Còn từ ngày nó được sống với Giôn Thoóc-tơn, nó được ông chủ, ông bạn mới "khởi dậy" lên trong lòng Bắc những tình thương yêu, những tình cảm chưa hề được hưởng, chưa hề có: "sôi nổi, nồng cháy, thương yêu đến mức tôn thờ, thương yêu đến cuồng nhiệt...".

Con chó Bắc cũng có nỗi lo. Cuộc đời ba chìm bảy nổi đã qua, luôn luôn ám ảnh nó, "nó không muốn rời Thoóc-tơn một bước". Nó luôn luôn sợ, Thoóc-tơn cũng lại biến khỏi cuộc đời của nó như Pê-rôn và Phơ-răng-xoa và anh chàng người lai Ê-cốt đã đi qua rồi biến mất trước đây. Cả trong giấc mơ, nó cũng bị nỗi lo sợ này ám ảnh. Đêm nào nó cũng tỉnh giấc giữa chừng, rồi trườn qua giá lạnh đến đứng ở mép lều "lắng nghe tiếng thở đều đều của chủ". Chi tiết ấy là một nét vẽ cảm động gọi lên trong lòng ta nhiều cảm thương xót xa. À ra thế đó, không chỉ riêng ở con người, mà cả những vật nuôi như con chó Bắc tinh khôn, tình cảm này cũng sợ ly biệt! Nhà văn Lân-đơn đã nói được điều đó và diễn đạt bằng những hình ảnh giàu giá trị nhân bản.

Bản thân Bắc là một con chó thông minh, nó hiểu tất cả những cử chỉ âu yếm, yêu thương của Thoóc-tơn và đáp lại cũng không kém phần cuồng nhiệt. Đối với gia đình thẩm phán Mi-lơ, đó tình bạn trịnh trọng và đường hoàng, còn với Thoóc-tơn, Bắc chưa bao giờ cảm thấy một "tình thương yêu sôi nổi, nồng cháy, thương yêu đến tôn thờ, thương yêu đến cuồng nhiệt" như lúc này. Tình cảm của Bắc dành cho chủ đa dạng, phong phú mà cũng vô cùng sâu sắc. Nó có cách thể hiện tình yêu rất đặc biệt: ép hai hàm răng vào tay chủ, không vỗ vập, săn đón như những con chó khác, Bắc chỉ lặng lẽ quan sát, tôn thờ chủ theo cách rất riêng của nó. Ánh mắt của nó đã nói lên tất cả tình yêu thương, tấm lòng biết ơn, sự tôn thờ, kính ngưỡng và thần phục tuyệt đối. Càng yêu chủ bao nhiêu, nó lại càng sợ phải xa chủ bấy nhiêu, chi tiết nó "trườn qua giá lạnh đến tận mép lều, đứng đấy, lắng nghe tiếng thở đều đều của chủ..." đủ cho thấy nỗi sợ ám ảnh bị mất Thoóc-tơn của Bắc. Bắc quả là có tâm hồn hơn hẳn những con chó khác, và tất nhiên, chỉ có Thoóc-tơn mới khơi lên được những tình cảm này trong nó.

Tóm lại, Lân-đơn đã lấy tình thương để tả loài vật. Ông đã miêu tả sống động, hấp dẫn hình ảnh con chó mang tình người, sống tình nghĩa thủy chung như con người. Bằng nghệ thuật tinh tế, biểu cảm trong miêu tả loài vật, Giắc Lân-đơn đã cho chúng ta thấy tình cảm yêu thương sâu sắc của ông đối với loài vật.

3. Bài văn phân tích tác phẩm Con chó Bắc của Lân-đơn

Lân-đơn đã lấy tình thương để tả loài vật. Ông đã miêu tả sống động, hấp dẫn hình ảnh con chó mang tình người, sống tình nghĩa thủy chung như con người. Bằng nghệ thuật tinh tế, biểu cảm trong miêu tả loài vật, Giắc Lân-đơn đã cho chúng ta thấy tình cảm yêu thương sâu sắc của ông đối với loài vật

Đọc Tiếng gọi nơi hoang dã của Lân-đơn, ta như được đi theo đoàn người đi đào vàng lên vùng A-la-xca, bắc cực mênh mông tuyết trắng, với những cảnh, những con người với bao ấn tượng mạnh mẽ, dữ dội khôn cùng. Đặc biệt những trang viết về con chó Bắc, viết về mối quan hệ cảm động giữa Giôn Thoóc-tơn với con chó Bắc là hay nhất, cảm động nhất. Nhà văn không miêu tả ngoại hình, sinh hoạt bản năng của con chó Bắc mà đi sâu vào thế giới bên trong - thế giới tâm hồn - của con vật, hình như mang nặng tình người hiếm có, cảm

động. Đoạn văn Con chó Bắc là một đoạn văn ngọt ngào chất thơ khi nói về một tình thương giao cảm thấm thiết giữa người với vật nuôi.

Tình cảm vui, buồn, thương yêu, giận dữ cũng tựa như dòng nước có độ tràn, có hẹp và menh mông, có sức chảy nhanh, chậm. Mọi dòng nước đều có nguồn cũng như mọi tình cảm đều có nguồn. Cái nguồn tình cảm sâu xa mà Bắc tìm thấy ở Giôn Thoóc-tơn là anh đã "cứu sống nó", anh là "ông chủ lý tưởng". Những người khác nuôi Bắc là xuất phát từ nghĩa vụ và lợi ích kinh doanh để Bắc đi săn, giữ nhà, là vật nuôi làm cảnh... và để kéo xe trượt tuyết đi tìm vàng. Còn Giôn Thoóc-tơn đã coi Bắc là "Con cái của anh" vậy. Cái nguồn gốc ấy mới sâu sắc và cao quý, vì nó đã vượt hẳn mối quan hệ con vật với con người, đi tới mối quan hệ của tình thương, tình người. Mối quan hệ tình cảm ấy, con Bắc đã cảm nhận được bằng trực giác, bằng cảm xúc, bằng sự tinh nhạy, khôn ngoan mà chỉ có những con chó như con Bắc mới có Giôn Thoóc-tơn "đã chăm sóc", lúc là một lời chào "hón hờ", lúc là một cử chỉ "thân ái", lúc là anh ngồi xuống rất lâu "nói chuyện" với Bắc mà cả hai đều tương thân, đều đồng cảm, đều "thích thú". Giôn Thoóc-tơn "có thói quen túm chặt lấy đầu Bắc rồi đưa đầu anh vào đầu nó, hoặc lắc nó đảo qua đảo lại, vừa lắc vừa khe khẽ thốt lên những tiếng rủa mà đối với nó lại là những lời nói nựng âu yếm".

Với con Bắc, đó là những giây phút thần tiên mà chỉ có Giôn Thoóc-tơn mới trao cho nó trong sự vuốt ve, yêu thương. Lúc đó, con Bắc cảm thấy "không có gì vui sướng bằng cái ôm ghì mạnh mẽ", "tiếng rủa rử rĩ bên tai". Sự vui sướng của Bắc đến cực độ, có lúc nó cảm thấy "quả tim mình nhảy tung ra khỏi lồng ngực".

Trong đoạn trích, ta thật cảm động biết bao trước tình yêu thương loài vật của Thoóc-tơn, mà đặc biệt là đối với Bắc. Trước hết, Thoóc-tơn là một ông chủ lý tưởng đối với bất kì loài vật nào. Là một người có bản tính lương thiện, tấm lòng nhân hậu hiếm có, anh chẳng những đã mua lại Bắc mà còn đối xử với Bắc tận tình, chăm sóc cho Bắc đến tận khi anh qua đời. Thoóc-tơn đối xử với những con chó kéo xe của anh "như thể chúng là con cái của anh vậy". Trong suy nghĩ, tình cảm của mình, anh không xem chó như một loài vật, một công cụ chỉ biết răm rắp nghe lời. Đối với anh, chó là bạn bè, là tri kỷ, là người thân, cùng anh làm việc, chịu đựng gian khổ để đạt được mục đích cuối cùng. Thoóc-tơn được đặt trong mối liên hệ so sánh với những ông chủ khác của Bắc để làm nổi bật, ngời sáng lên những phẩm chất tốt đẹp của anh. Thảm phán Mi-lơ chăm sóc Bắc xuất phát từ nghĩa vụ và trách nhiệm. Những người tìm vàng xem Bắc là công cụ đắc lực phục vụ cho mục đích kinh doanh, lợi nhuận của họ. Còn với Thoóc-tơn thì sao? Anh chào hỏi thân mật, nói lời vui vẻ, trò chuyện tầm phào với chó, khe khẽ thốt lên tiếng rủa rử rĩ, âu yếm như cha mẹ nựng con chứ không phải tiếng quát tức giận. Đặc biệt là khi anh thốt lên "Trời đất! Đàng ấy hầu như biết nói" thể hiện tình yêu thương nồng nàn vô hạn của một ông chủ đối với con chó của mình. Những cử chỉ yêu thương ấy tuy bình dị nhưng lại có một sức hấp dẫn đặc biệt. Tình cảm yêu thương của Thoóc-tơn dành cho Bắc hoàn toàn đã vượt lên mối quan hệ chủ- tớ thông thường.

Bằng biện pháp nhân hóa, tài năng quan sát, vốn hiểu biết và tình cảm đối với loài vật, tác giả đã xây dựng lên hình ảnh chú chó Bắc đầy chân thực, sinh động và hấp dẫn. Qua đoạn trích, ta cũng thấy được tình yêu thương vô bờ bến mà tác giả dành cho những người bạn gần gũi đối với chúng ta.